

Finansklagenemnda Person

Avgjørelse FinKN 2023-403

1.6.2023

Statens Pensjonskasse

Yrkesskade/yrkessykdom - Yrkesskadeforsikringsloven (YFL)

Epilepsianfall på togperrong – reise mellom arbeidssteder- yfl. §§ 10 og 11 (1) a) – HTA.

Forsikrede falt på en togperrong i Z. klokken 15:20. Fallet skyldtes et epilepsianfall. På skadedagen hadde forsikrede vært i møter hele dagen på arbeidsgivers kontor i Z. Hun hadde imidlertid fast arbeidssted i X. og hadde dratt direkte til Z. med toget på morgenen fra hennes hjemsted i Y. På falltidspunktet skulle forsikrede ta toget tilbake til sitt hjemsted. Reisen tilbake til hjemstedet tok i overkant av én time. Forsikredes arbeidsgiver opplyste at reisetid benyttes til forberedelser/etterarbeid i forbindelse med arbeidsoppgaver og at forsikrede stod til arbeidsgivers disposisjon under reisen. Saken reiste spørsmål om forsikrede var "i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden" og om hun i så fall var utsatt for en arbeidsulykke. Etter en samlet vurdering av de ulike rettskildene konkluderte nemnda med at forsikrede ikke var "i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden" på hendelsestidspunktet. Nemnda bemerket også hendelsen ikke kunne anses som en arbeidsulykke verken etter det markerte eller det avdempede ulykkesbegrepet. Foretaket ble gitt medhold.

Saksfremstilling

Forsikrede falt på en togperrong rundt klokken 15:20 25.1.18. På tidspunktet for hendelsen var hun yrkesskadeforsikret i Statens Pensjonskasse ("SPK").

Hendelsen ble beskrevet nærmere i notat fra legevakten samme dag. I notatet ble det vist til at forsikrede ble stiv og falt bakover med påfølgende kramper. Deretter var hun ikke kontaktbar i noen minutter.

I skademelding til Nav datert 25.6.18 ble det krysset av for at hendelsen skjedde "På vei mellom arbeidssteder". Hendelsen ble beskrevet slik:

Akutt bevissthetstap. Falt bakover og slo bakhodet i perongen. Kramper i ca. 5-15 min. (...) Ført til (...) legevakt (...) med ambulanse. Diagnose: kraftig hjernerystelse/sydd kutt i bakhodet. I etterkant har hun vært trettbar forenelig med postcomotiotilstand.

Forsikredes arbeidsgiver fylte deretter 30.11.18 ut et skademeldingsskjema til SPK. Arbeidsgiver krysset der av for at skaden inntraff på "Arbeid på annet sted enn vanlig arbeidssted eller tjenestereise". Forsikrede fylte også selv ut et skademeldingsskjema til SPK 4.12.18. Hun krysset der også av for at skaden inntraff på "Arbeid på annet sted enn vanlig arbeidssted eller tjenestereise". I skjemaet opplyste forsikrede også blant annet at hun fikk diagnosen uspesifisert epilepsi 1.11.18.

Forsikredes arbeidsgiver skrev en erklæring i saken 24.1.19:

[Arbeidsgiver] har et riksdekkende ansvar som innebærer at det er mye reisevirksomhet.

[Forsikrede] er ansatt som (...), og har fast arbeidssted ved enhetens kontor i [X]. Arbeidsoppgavene består av (...). Reisetid benyttes til forberedelser/etterarbeid i forbindelse med (...). Medarbeideren står i slike tilfeller

til arbeidsgivers disposisjon (telefon/e-post mv.) og reisetiden anses derfor som arbeidstid. Ved behov kan medarbeideren benytte togets kontorfasiliteter.

Arbeidsgiver bekrefter at [forsikrede] i forbindelse med reise til [Z.] 25. januar 2018 var på tjenestereise til et møte ved enhetens avdelingskontor i [Z.]. Hun var ikke på vei til og fra til sitt faste arbeidssted, men på tjenestereise som skjedde i arbeidsgivers regi. Skaden inntraff kl. 15:20, som er innenfor ordinær arbeidstid.

SPK avslo forsikredes krav blant annet i brev av 15.3.19. Foretaket vurderte at hverken vilkårene etter yfl. §§ 10 eller 11 var oppfylte.

Nav klageinstans omgjorde Navs opprinnelige avslagsvedtak i omgjøringsvedtak av 30.9.20. Forsikrede fikk da godkjent hjernerystelse og bløtdelshevelse occipalt med sårskade sentralt som yrkesskade. Forsikrede fikk deretter uføretrygd med yrkesskadefordeler, jf. vedtak av 21.12.20.

Forsikredes plager etter hendelsen ble vurdert av spesialist i nevrologi, dr. A., i spesialisterklæring datert 21.10.21. Spesialisten vurderte at fallet 25.1.18 skyldtes et epilepsianfall og konkluderte med at forsikrede hadde fått en vmi på 14 % etter hendelsen.

Etter forsikredes klage på Navs menerstatningsvurdering, innvilget Nav forsikredes søknad om menerstatning i vedtak av 20.9.22. Forsikrede fikk da menerstatning etter gruppe to. Dette ble begrunnet med at forsikredes skadefølge var vesentlig mer byrdefull enn ved et normalt tilfelle.

I klagen til Finansklagenemnda datert 20.9.22 ble hendelsen beskrevet slik:

[Forsikrede] var ansatt som (...) sitt kontor i [X.]. På skadedagen var hun på tjenestereise til [Z.], hvor hun deltok i møter i forbindelse med (...). Reisen ble påbegynt på morgenen ved hennes bosted i [Y.], og var også planlagt avsluttet der. Cirka klokken 15:20, på perrongen i [Z.], falt hun da hun var på vei til å gå om bord i toget for å reise tilbake til [Y.].

Forsikrede har i det vesentlige anført at kravene etter yfl. §§ 10 og 11 er oppfylt. Hva gjelder spørsmålet om forsikrede var yrkesskadedekket på skadetidspunktet, viser forsikrede til at hennes arbeidsgiver har bekreftet at reisetid benyttes til forberedelse og etterarbeid. Forsikrede stod dessuten til arbeidsgivers disposisjon under reisen og forsikrede kunne benytte seg av togets kontorfasiliteter. Fallet på perrongen må derfor regnes som et fall på vei mellom to arbeidssteder. Reiseveien var videre betydelig lenger enn hennes vanlige reisevei. Dette ga økt risiko for skade.

Forsikrede har videre anført at hun var utsatt for en arbeidsulykke etter yfl. § 11. Som støtte for dette synspunktet har forsikrede særlig vist til at ftrl. § 13-3 andre ledd var ment å bygge på trygderettspraksis frem mot vedtagelsen av loven i 1997, jf. Ot.prp.nr. 29 (1995-96) s. 130. Forsikrede mener derfor at ankesakene 1302/86, 1628/86 og 1738/85, som ble avsagt i 1987 og ble retningsgivende for senere praksis, må tillegges stor vekt ved tolkningen av arbeidsulykkesbegrepet, jf. også Rt-2005-1757 avsnitt 44. Særlig mener forsikrede dette er tilfellet, ettersom trygdelovutvalget støttet seg på et rundskriv fra 1986, og derfor etter alt å dømme ikke var kjent med avgjørelsene fra 1987, jf. utredningens s. 575. Arbeidsulykkesbegrepet er dessuten dynamisk. Det betyr at det også må legges stor vekt på konsekvent og langvarig praksis fra Nav og Trygderetten etter NOU 1990:20 ble skrevet. Forsikrede har også vist til uttalelsene i LG-2021-98668. På bakgrunn av dette mener forsikrede nemnda har lagt til grunn en uriktig forståelse av arbeidsulykkesbegrepet. Uansett medfører en tjenestereise økt risiko for skader.

Forsikringsforetaket har i det vesentlige anført at kravene etter yfl. §§ 10 og 11 ikke er oppfylt. Forsikrede skadet seg for det første ikke da hun var dekket av yrkesskadeforsikringsloven. Foretaket har som støtte for dette synspunktet vist til at skaden inntraff da forsikrede var på vei tilbake til sitt hjem. Forsikrede har ikke lagt frem noen skriftlig avtale som viser at reisetid benyttes til arbeid. At en reise finner sted innenfor betalt arbeidstid er heller ikke i seg selv tilstrekkelig til at man anses å være yrkesskadedekket, jf. Rt-2000-220. Bedriftsvilkårene vil heller ikke være oppfylt

under hele reisen, selv hvis man har en avtale med arbeidsgiver om at reiser skal benyttes til å utføre arbeid. Det vises også til at reisen heller ikke er av en slik lengde eller varighet at det medfører en vesentlig økt risiko.

Foretaket mener videre at forsikrede ikke var utsatt for en arbeidsulykke. Foretaket viser her til uttalelsene i NOU 1990:20 s. 576, FinKN-2016-57, FinKN-2016-229 og FinKN-2020-181. Det er ren spekulasjon å påstå at trygdelovutvalget ikke var kjent med ankesakene 1628/86, 1302/86 og 1738/85 da utvalget redegjorde for gjeldende praksis. Hva gjelder forsikredes henvisning til LG-2021-98668, er det ikke noe nytt at praksis fra Nav og Trygderetten er relevant ved vurderingen av arbeidsulykkesbegrepet i yfl. Dommen kan imidlertid ikke leses dithen at enhver skade som oppstår som følge av et illebefinnende skal anses som en yrkesskade.

Finansklagenemnda Persons begrunnelse

Spørsmålet er om forsikrede var "i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden" ved hendelsen 25.1.18, jf. yfl. § 10. I så fall blir det videre spørsmålet om forsikrede var utsatt for en arbeidsulykke ved hendelsen, jf. yfl. § 11.

Det bemerkes innledningsvis at forsikrede på tidspunktet for hendelsen 25.1.18 var omfattet av Hovedtariffavtalen i staten ("HTA"). Avtalen gir rett på erstatning ved yrkesskader. HTA § 24 pkt. 1 fastsetter:

Med yrkesskade forstås skade eller sykdom som anses som yrkesskade etter folketrygdloven § 13-3 "Yrkesskade", § 13-4 "Yrkessykdommer som likestilles med yrkesskade" og § 13-15 "Forholdet til krigspensjonslovgivningen".

Erstatning ytes også når arbeidstakeren skades ved ulykke på direkte reise mellom hjem og oppdragssted (uten at arbeidstakeren har vært innom sitt faste arbeidssted) og på tjenestereise.

Det følger av departementets kommentarer til HTA at ved tvilstilfeller, skal spørsmålet om det foreligger en yrkesskade som "utgangspunkt" avgjøres etter de samme retningslinjer som blir fulgt av Nav etter folketrygdloven kapittel 13. Departementet har imidlertid presisert at det avgjørende for vurderingen er en "samlet vurdering av alle rettskilder som er relevante for den enkelte sak", jf. også brev fra Kommunal- og moderniseringsdepartementet datert 24.9.19. Det er SPK som forvalter ordningen og som avgjør saken etter det samlede rettskildebildet, jf. brev fra departementet til forsikrede av 10.3.22.

Spørsmål om hvordan en tariffavtale skal forstås, faller utenfor Finansklagenemndas mandat, jf. bl.a. FSN-4999 og FSN-5841. Nemnda kan derfor ikke ta stilling til spørsmålet om forsikrede har krav på erstatning under HTA.

Nemnda ser etter dette på spørsmålet om forsikrede var "i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden" ved hendelsen 25.1.18, jf. yfl. § 10. Det er forsikrede som har bevisbyrden, og som derfor må sannsynliggjøre at vilkårene er oppfylt.

De tre vilkårene i yfl. § 10 er kumulative og har en sterk innbyrdes sammenheng. Høyesterett har uttalt at dersom det legges til grunn at en arbeidstaker var "i arbeid" da skaden inntraff, så følger det nærmest av seg selv at kravene om at den skal ha skjedd "på arbeidsstedet i arbeidstiden" er oppfylt, jf. Rt-2004-487 avsnitt 25 og Rt-2014-513.

Videre fremgår det av Ot.prp. nr. 44 (1988-1989) s. 89 at uttrykket "i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden" skal forstås på samme måte som det tilsvarende uttrykket i folketrygdloven § 13-6 andre ledd (tidligere § 11-1 nr. 1 bokstav a). Forarbeidsuttalelser og rettspraksis knyttet til denne bestemmelsen er derfor relevante.

Skader som oppstår ved reiser, er kommentert i forarbeidene til folketrygdloven NOU 1990:20 på s. 584:

Vanligvis gjelder ikke yrkesskadedekningen på vegen til og fra arbeidsstedet. Etter fast praksis gjelder likevel yrkesskadedekningen ved transport som skjer i arbeidsgiverens regi med arbeidsgiverens egne eller leide transportmidler. Det anses ikke for å være transport i arbeidsgiverens regi om arbeidsgiveren betaler for reisetiden eller yter kjøregodtgjørelse, hvis det ikke dreier seg om transport organisert med arbeidsgiverens transportmidler.

Utvalgets betraktninger ble fulgt av lovgiver og kom til uttrykk i ftrl. § 13-6 fjerde ledd. Lovgiver la da også til at en arbeidstaker vil være dekket på reise til og fra arbeidsstedet dersom transporten er av en slik karakter at den medfører "vesentlig økt risiko for skade". Videre ble det fremhevet at arbeidstakere vil være dekket på vei til og fra forskjellige arbeidssteder, men likevel slik at arbeidstakeren ikke ville være yrkesskadedekket "på vei hjem fra siste arbeidssted" eller "på vei fra hjemmet og til første arbeidssted".

Arbeidstakere er ikke dekket av yrkesskadeforsikringen på vanlige, daglige, arbeidsreiser. Trygderettspraksis viser at arbeidstakere også faller utenfor lovens dekningsområde der de har vært på et møte i en annen by, dersom arbeidsdagen avsluttes etter møtet. I slike tilfeller vil det heller ikke være tilstrekkelig at forsikrede er tilgjengelig for arbeidsgiver på reisen hjem, jf. TRR-2021-1854. Dersom skaden ikke skjer i ytterkanten av arbeidsdagen og reisetiden utgjør en stor del av den betalte arbeidsdag, kan arbeidstakeren derimot være dekket ved reiser fra og til eget hjem, jf. TRR-2013-1902 og TRR-1998-659. På tjenestereiser av en viss varighet er det videre lagt til grunn at forsikrede kan være dekket, selv om vedkommende drar direkte fra eget hjem, jf. FinKN-2021-99 og TRR-1998-659. På reise mellom to arbeidssteder i arbeidstiden er yrkesskadedekningen i utgangspunktet aktivert. Ved bruk av hjemmekontor har lagmannsretten i LH-2022-132150 (dissens) lagt til grunn at det må foretas en der og da-vurdering av om arbeidet på hjemmekontor var nødvendig på skadedagen.

Spørsmålet for nemnda er etter dette om forsikrede i denne saken var dekket av yrkesskadeforsikringen da hun skadet seg 25.1.18.

Forsikrede hadde den aktuelle dagen deltatt på møter på arbeidsgivers kontor i Z. fra morgenen av i forbindelse med arbeid med en omfattende sak. Da møtene var ferdige, skulle hun ta toget tilbake til Y., der hun bodde. Rundt klokken 15:20 falt hun på perrongen på togstasjonen i Z. grunnet et epilepsianfall. At det var tale om en relativt lang reise på rundt 115 kilometer, og at skaden inntraff innenfor ordinær arbeidstid, jf. arbeidsgivers erklæring av 24.1.19, taler isolert sett for at forsikrede var dekket av yrkesskadeforsikringen på skadetidspunktet.

Etter nemndas syn har reisen mindre preg av å være en tjenestereise og flere likehetstrekk med en vanlig arbeidsreise. I motsetning til hva som var tilfelle i FinKN-2021-99, der forsikrede skulle på et eksternt møte med en leverandør, skulle forsikrede i aktuelle sak på et møte i sin egen arbeidsgivers lokale. Hendelsen skjedde dessuten etter at møtene i Z. var avsluttet og reisens lengde var kortere enn i bl.a. TRR-1998-659. Dette taler for at forsikrede ikke var dekket av yrkesskadeforsikringen på skadetidspunktet.

Forsikrede har vist til hennes arbeidsgivers erklæring, der det bekreftes at forsikrede (generelt) benyttet reisetiden til forberedelse og etterarbeid i forbindelse med arbeidsoppgaver. Arbeidsgiver har også uttalt at forsikrede stod til arbeidsgivers disposisjon under reisen. Forsikrede mener derfor at hun var på vei mellom to arbeidssteder da hun skadet seg på perrongen.

Det er ifølge praksis ikke tilstrekkelig at forsikrede var til disposisjon for arbeidsgiver under reisen eller at skaden skjedde i arbeidstiden, jf. Rt-2000-1028. Det finnes heller ikke dokumentasjon som viser at forsikrede og hennes arbeidsgiver på forhånd hadde avtalt at den aktuelle togreisen eller

slike togreiser generelt skulle benyttes til arbeid. Slik erklæringen fra arbeidsgiver er utformet er det vanskelig for nemnda å konkludere med at forsikrede var på vei mellom to arbeidssteder da hun falt på perrongen. Det bemerkes videre at det er klart at forsikrede ikke arbeidet på skadetidspunktet, slik tilfellet var i TRR-2013-1902. At forsikrede kunne benytte togreisen til arbeid er ikke tilstrekkelig til å konkludere med at hun var på vei mellom to arbeidssteder. Dette støttes etter nemndas syn av LH-2022-132150.

Samlet sett finner nemnda derfor at forsikrede ikke var "i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden" ved hendelsen 25.1.18, jf. yfl. § 10.

Selv om det ikke er nødvendig, ser nemnda i det følgende på spørsmålet om forsikrede var utsatt for en arbeidsulykke etter yfl. § 11 første ledd bokstav a, forutsatt at hun var dekket av yrkesskadeforsikringen på skadetidspunktet.

Begrepet arbeidsulykke i yfl. § 11 første ledd bokstav a skal forstås på samme måte som i folketrygdloven § 13-3, jf. Ot.prp. nr. 44 (1988-1989) s. 89. I § 13-3 annet ledd defineres to ulike kategorier arbeidsulykker; det markerte ulykkesbegrep (en plutselig eller uventet ytre hending) og det avdempede ulykkesbegrep (en konkret tidsbegrenset ytre hending som medførte en påkjenning eller belastning som er usedvanlig i forhold til det som er normalt i vedkommendes arbeid).

Ordlyden "plutselig eller uventet ytre hending" tilsier at noe i den ytre situasjonen må ha utviklet seg på en uventet måte og at dette uventede må ha ført til skaden. Dette blir sett på som et krav til at det må foreligge et ulykkesmoment, jf. blant annet Rt-2009-1485 avsnitt 21-24 og Rt-2009-1619 avsnitt 53.

I aktuelle sak er det enighet om at fallet som forårsaket skaden skyldtes et epilepsianfall.

I NOU 1990:20 s. 576 er det uttalt følgende om fall som følge av sykdom:

Skader ved fall som skyldes besvimelse, epilepsi o.l. godkjennes normalt ikke som yrkesskade fordi sykdommen, dvs. den egentlige årsaken til fallet ikke regnes som ulykke. Hvis vedkommende i fallet skader seg mot en gjenstand som frambyr en økt risiko for skade på arbeidsstedet, for eksempel en maskin e.l., godkjennes den skaden som er en direkte følge av fallet som yrkesskade. Det samme gjelder hvis vedkommende faller fra et plan til et annet, for eksempel faller ned fra en stige.

I Navs rundskriv til bestemmelsen (R13-00-E15) pkt. 3.5 er det likevel uttalt:

Tidligere praksis ved fallskader innebar at fall på samme plan ikke ble godkjent som arbeidsulykke med mindre det skyldtes en ytre påkjenning – f.eks. at skadelidte gled eller snublet i noe. Trygderetten har senere godkjent en rekke tilfeller hvor skaden skyldtes fall på samme plan, uten noen påviselig ytre påkjenning. I samsvar med dette er praksis omlagt slik at et hvert fall skal anses som en arbeidsulykke. Dette gjelder også fall som skyldes sykdom eller et illebefinnende. Sykdommen som var årsaken til fallet kan naturligvis ikke godkjennes. Denne praksis er lagt til grunn i bl.a. følgende trygderettskjennelser: ankesak nr. 1628/86, ankesak nr.1302/86 og ankesak nr. 1738/85. Praksis er videre lagt til grunn i nyere praksis se TRR-2002-2975 og TRR-2004-3189.

Finansklagenemnda har i en rekke avgjørelser lagt til grunn at fallskader som skyldes sykdom eller illebefinnende ikke anses som arbeidsulykker og tatt avstand fra rundskrivets anbefaling, se FinKN-2016-57, FinKN-2016-229 og FinKN-2020-181. Dette er begrunnet med at rundskrivets anbefaling knyttet til fallulykker ikke gir uttrykk for en tolkning av folketrygdloven, slik den lyder etter at arbeidsulykke ble definert i § 13-3 annet ledd. Nemnda har ikke funnet grunnlag for at praksis fra før vedtakelsen av folketrygdloven, er bindende for tolkningen av yfl. § 11 annet ledd.

Forsikrede har anført at de tidligere nemndsavgjørelsene har lagt til grunn en uriktig forståelse av arbeidsulykkesbegrepet, og blant annet vist til at ftrl. § 13-3 andre ledd var ment å bygge på trygderettspraksis frem mot vedtagelsen av loven i 1997, jf. Ot.prp.nr. 29 (1995-96) s. 130.

Nemndas vurdering er at anførselen ikke kan føre frem, og anser det tilstrekkelig å henvise til begrunnelsen i nemndas tidligere avgjørelser og sekretariatets vurdering i denne saken, som nemnda slutter seg til:

Sekretariatet er ikke enig med forsikrede i at det er grunnlag for å konkludere med at fallskader som skyldes sykdom eller illebefinnende må anses som arbeidsulykker etter yfl. § 11. Vi viser her igjen til nemndas tidligere avgjørelser, hvor problemstillingen er grundig behandlet, jf. også FinKN-2020-340.

Hva gjelder forsikredes anførsel om at trygdelovutvalget ikke var kjent med de ovennevnte ankesakene, ettersom de først ble avsagt i 1987, kan vi ikke se at det finnes holdepunkter for dette. Vi viser her for eksempel til at trygdelovutvalget allerede på side 576 i utredningen viste til ankesak 276/86. Arkivet til Trygderetten har i telefonsamtale av 9.3.23 opplyst at denne ankesaken ble påkjent 21.10.1987.

For øvrig finner vi grunn til å nevne at kun ankesak 1302/86 gjaldt et tilfelle hvor arbeidstakeren skadet seg på grunn av sykdom/et illebefinnende. Den aktuelle saken gjaldt en sjømann som falt bevisstløs om på broen i en båt etter et illebefinnende klokken 04:20 om morgenen. Trygderetten mente sjømannen var utsatt for en arbeidsulykke, under henvisning til den "spesielle arbeidssituasjon sjømenn har". Begrunnelsen for Trygderettens vurdering var med andre ord de spesielle forholdene som hersket i sjømannsyirket. At fallskader som skyldes sykdom eller illebefinnende ikke var ment å skulle dekkes støttes dessuten av Nygaard og Holgersen i deres bok Trygderett: Lovforståelse – analysemetode og begrep fra 1994. På side 240 viste forfatterne til de nevnte ankesakene fra Trygderetten og presiserte at resultatet måtte bli annerledes der fallet gjaldt "indre årsaker".

Vi kan videre heller ikke se at LG-2021-98668 endrer vårt synspunkt. Saken gjaldt en nordsjødykker som av ukjent årsak besvimte ved arbeid på havbunnen. Lagmannsretten konkluderte med at forsikrede var utsatt for en arbeidsulykke etter det avdempede ulykkesbegrepet. Retten begrunnet dette blant annet med den særlig store risikoen for alvorlige skader en besvimelse under et dykk på havbunnen utgjorde. I forlengelsen av dette viste retten til den ovennevnte uttalelsen i NOU 1990:20, hvor utvalget påpekte at fall på grunn av sykdom eller lignende mot gjenstander som gir økt risiko for skade likevel skal regnes som yrkesskader. Lagmannsrettens avgjørelse kan med andre ord ikke tas til inntekt for at alminnelige fall som skyldes sykdom eller illebefinnende skal anses som arbeidsulykker etter yrkesskadeforsikringsloven. Retten la for øvrig også vekt på at Nav hadde godkjent dykkerens skade som en yrkesskade. Sekretariatet finner ikke grunn til å kommentere dette nærmere. Vi viser her til at Navs vurderinger uansett ikke er bindende, jf. for eksempel Rt-2009-1619 avsnitt 53 og Rt-2007-1370 avsnitt 65.

Nemnda har etter dette kommet til at forsikrede ikke var utsatt for en arbeidsulykke, verken etter det markerte eller det avdempede ulykkesbegrepet, da hun 25.1.18 falt på perrongen på Z. på grunn av et epilepsianfall.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Persons konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Kaja de Vibe Mallings (leder), Barbro Paulen (bransjerepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).